

и го удари. Мишчето изцвърча, навири крачета и не мръдна.

— Какво направихъ, — затюхка се мечката. Едничко мишчето се смили надъ мене, а азъ го убихъ. Неблагодарница съмъ азъ, неблагодарница... Колко медецъ щеше да изяде то...

И тя отново зарони сълзи и завика съ молящъ гласъ.

Но никой не ѝ се обади. Единъ заекъ профуча изплашенъ и се свръ въ храститъ. Гонѣха го ловджийски кучета. Мечката като чу гласа имъ се сви отъ страхъ. Следъ малко кучетата надушиха дирята на заека и се намѣриха при

Мецана. И я залаяха силно и настървено. На тѣхния лай притича ловеца. Той вдигна пушка и гръмна. Мецана зарева повалена.

Ловджията видѣ меда, занесе го на децата си да ядатъ, а отъ кожата на Мецана си направи топла завивка.

Стефанъ Мокревъ.

Юнакътъ и сладкитѣ круши.

Накрай село баба Вела имаше голѣма градина, въ която зрѣеха сочни и сладки плодове. Но най-хубави отъ всички тѣхъ бѣха крушитѣ. Тѣ ставаха едри, жълти като злато и сладки като медъ. Всѣка есенъ тѣ увисваха надървото безбройно много, тежки и меки, като свеждаха клонитѣ на крушата до земята. Уви, злочестата баба Вела нѣмаше щастие да тури въ беззжбата си уста поне една крушка. Още узрѣли — неузрѣли, лоши хора ги обираха. А на бабата сърдцето се свиваше отъ ядове. Тя сама не можеше да варди крушитѣ, а и нѣмаше кого да прати да стори това.

Тази година внучето на баба Вела — Митко — реши да варди крушитѣ. И, както въ приказката „Ламята и злат-